

SZERETET

**Havonként megjelenő társadalmi és vallási képes folyóirat,
melyben mindenekelőtt a kisujszállási reformált egyház híveihez, de más
helyeken lakozó embertestvéreikhez is szólnak**

TÖRÖK IMRE és NAGY ISTVÁN kisujszállási ref. lelkipásztorok.

III. évfolyam. 7-ik szám.

S Z E P T. hónapra.

1908. év.

Békesség az olvasóknak!

Istennek hála, nem csalódtam a kisujszállási hívek jó érzésében. A »Szeretet« nem halt meg. Folytatja pályáját tovább; összegyűlt ismét a kegyes adakozók munkás szeretetéből majdnem 150 korona. Nagy az én örömöm, hogy ez a kis lap tovább is betöltheti magasztos hivatását, megszállhat minden házba, viheti az evangyéliom örök igazságait azokhoz is, kiknek messze van a templom.

Már előre is boldogságot érzek szivemben, ha arra gondolok, hogy áldjuk el majd október elején rég porladó poraikban is nemzetünk szentjeit, az aradi 13-at; novemberben majd a reformáció dolgainak emlegetésén hogy magasztosul föl a lelkünk; aztán jön a szent Karácsony... új esztendő... 1909!

Hosszu őszi, téli estéken, nyájas lámpafénynél olvashatják boldog családok a »Szeretet« tanulságos szavait. Milyen jól esik ezt tudni egy lelkipásztornak s minden más jó keresztyénnek!

Az együtt levő pénz két hónapi költségre elég, kérem továbbra is a hívek jóakaratu támogatását. Ha jónak látjuk, bárcákat fogunk nyomtatni, melyeket a lap kihordója magával visz s ő nála is lehet fizetni, adakozni a »Szeretetre«-re, az átveendő bárcák ellenében.

Nem csalódtam Kisujszállásban, megértették ennek lakói máskor is, most is testvéri szivem szándékát, óhaját, kérését. Kérem, értsék meg továbbra is. Áldja meg e népet mindezekért is az Isten mind a két kezével!

T. I.

Néhai Pólya Sándor.

Akinek nevét e sorok fölé irtuk, s kinek arcképét — az egykori szép kun polgár vonásait — az itt látható ábrázolatban most közreadjuk, már más alkalommal is megemlékeztünk róla, akkor, midőn az élők sorából a halál elragadta.

Valamely napon a templomból jöven, egy csoport kegyes asszony állott a templom falai körül. A lelkük abban örvendezett, mint egy közülök szóval ki is fejezte, hogy milyen ékes így megjavított állapotában a mi templomunk; valóban ékes is! S hogy ilyenné légyen, bizony pénz kellett ahhoz, jó 30 ezer korona. Most vet-

tük át a napokban a templomi ujkarpadokat is, azok ára ismét 1410 korona. S hogy mindezt miből teljesítjük, még magunk se tudjuk biztosan; egyházi pótadót nem szeretnénk kivetni, hiszen van ugyanis adó ezerféle mindnyájunkon.

Az egyháznak ezen szorongatott helyzetét értették meg, érezték meg azok a nemes lelkek, egy részök már az örök templomba szállt, egynehány még itt van köztünk, tiszteletünknek, szeretetünknek tárgyai, kik a templom javítására adományoztak, hagyományoztak.

Ezek közül való néhai Pólya Sándor, ki végrendeletében 2500 koronát hagyott jótékony célokra, ebből 1500-at templomjavításra. Ezek közül valók: a néhai Márta Miklósok (kettő) — az élők közül Máthé István, özv. Bordács Imréné asszony, Gönczi Sándor — s nyomukban egész sor: az egyik a papszéket a légvonat ellen üvegezéssel láttatja el s újra festeti, javíttatja, a másika a kathedrát aranyoztatja, a harmadik, negyedik s a századik hozza önkéntesen a maga adóját Isten háza ékesítésére, legtöbbje névtelenül. Így augusztus közepe táján egy özvegnő 50 koronát,

egy tisztes pár 20 koronát — ismét egy keresztényen nő 20 koronát hozott. Gyűlnek a forintok és a fillérek s az Isten látja és örök könyvébe jegyzi a szivek mozdulását.

Áldott legyen, Istentől áldott azoknak élete, kik így is — becsületben tartják Isten sátorát, nemcsak, hogy lakoznak annak falai között, valahányszor megnyílnak szenteséges kapui, s áldott legyen a nyugvó kegyesek siri nyugalma!

Ime néhai Pólya Sándor emlékezete mindezeket eszünkbe juttatá! Lehet-e nemesebb célra juttatni javaikat azoknak, kiket az Isten e földön jóléttel megáldott?!

Nevök az ilyeneknek be van jegyezve egyházunk aranykönyvébe, a hivek, a jók emlékezetébe — s az áldó kegyelet viraszt az ilyeneknek sirhalma fölött.

T. I.

Kálvin emlékszobra.

Ennek a nagy embernek a temetésén sem harang, sem énekszó, sem gyászbeszéd nem hangzott; sirjához még csak egy fejfát sem tettek. Kálvin maga rendelte ezt.

Ez volt végakarata. Aki életében, az ember **semmiségét** megismerve, magát a földporáig megalázta, halálában sem akart feltűnést kelteni. Mindent a legegyszerűbben! **Semmi pompa, semmi ünnepély, semmi dicsérő beszéd! Egyszerűség; csend, némaság! Csak a hulló könnyek. Ez-k — igaz! — voltak bőven. Ezt Kálvin nem tilthatta meg.**

Azután csak a szivekben volt meg az **emléke**. De porrészeit semmi emlékjel nem mutatta. Még a sirját sem tudják ennek az embernek, akinek szellemének hatása **kimutatható** Európa nagyon sok népénél; Északamerikában felismerhető mindenütt; megérik Afrika némely részében; akinek szigorú erkölcsi elvei, rendtartása, fegyelme megfélemték Genf népét, megtisztították annak zabolátlan kicsapongó erkölcsét és **gazdaggá** tették a várost; ugyanez eredményt érték el Skótszágban, melynek népe a legtudatlanabb, legvadabb erkölcsű népből lett a föld kerekiségének legvallásosabb, legműveltebb népe; a kinek mélyeséges vallásossága, rendületlen erős hite, ezeknek ereje nevelte a magyarországi hitvallókat, hithősöket, mártyrokat; a kinek **egyházrendezésre** vonatkozó (egyház alkotmányi) elvei, tanításai épen a magyar nemzetnek, a mely kiváló alkotmányos érzékkel van Istentől megáldva, használtak legtöbbit a haza alkotmányának megépítésében. — Ennek a nagy embernek eddig még sehol semmi emlékjele nem volt.

A jövő 1909-ik esztendőben lesz 400 esztendeje az ő születésének. (Született 1509. július 10.)

Mire az a 400 esztendő betelik, a kálvinista népek egy nagy méretű szobrot fognak állítani Genfben, az ő működésének helyén, Kálvin emlékezetére. A szobor felállításának költségeihez a világ minden kálvinista népei hozzá járulnak, hogy kimutassák hálájukat a nagy ember iránt, a

kit az újabb kori szabadság megteremtőjének ismert el az elfogulatlan, az igazságos történetírás.

És minden országbeli református egyház, a honnan a szobor költségeihez adománnyal járulnak, képviselve lesz a szobron valamely történelmi alakkal vagy eseménnyel.

Szenvedésekben gazdagabb, a hithűség nagy tényeiben dicsőségesebb református egyház nincs a föld kerekiségén, mint a magyar református egyház volt a múltban. Egy európai református egyháznak sincs nagyobb népessége a jelenben, mint a magyarországinak, azaz egy európai református egyházban sincs több kálvinista, mint a mennyien vagyunk mi magyarországi kálvinisták.

Nem szabad tehát a Genfi Kálvin szobornak úgy állani, hogy azon a magyarországi református egyház történelmének nyoma ne legyen.

Egyházi főhatóságaink azért megkeresték az egyes egyházakat adományok gyűjtése érdekében. Presbitériumunk pedig itt nálunk a lelkészeket bizta meg a gyűjtés eszközlésével.

Ezen megbizatásnak akar eleget tenni alólírott lelkész, a mikor egy ünnepély rendezését hozta javaslatba egy presbitériumi gyűlésen.

Ez ünnepély lesz e hó (szeptember hó) 27-én délelőtt mindjárt az istentisztelet után a városháza disztermében, belépőjegyekkel.

Énekelni fog a gymnasiumi énekkar, felolvas Nagy István lelkész Kálvinról; esetleg lesz egy szavalat is.

Kálvinista közönség! Mi nagyon sokat köszönhetünk Kálvinnak. De sokkal tartozunk saját kálvinista becsületünknek is. A hála kötelez. Jöjjenek sokan! Könyörögve kérem. Adjunk minél többet a Kálvin szobrára!

Nagy István,
lelkész.

Üdvözet.

Sándor Imre **Atyámfia**hoz a **kisujszállási róm. kath. egyház legelső lelkipásztorához.**

Üdvözöllek keresztyéni szeretettel, kedves lelkészárs, Isten hozott! Munkálkodjunk egyetértéssel, békességgel; nekem is van munkamezőm, neked is. Ráférne e mai világra, ha minden tizedik ház templom, s minden tizedik ember hivatal szerinti lelkipásztor lenne is!

Isten hozott!

Idejövedeled történetéből sokat lehet tanulni. Atyai pártfogód, Debreczeni János egri kanonok ur, mint az oltár előtt is felolvastátok, ha jól tudom, nem csak gyönyörű házat — mondhatnám: palotát, — vásárolt számodra (lakozzál benne békeséggel!) — vásárolta pedig 45 ezer koronáért, — hanem még a javítás költségeire is letett kamatozás végett 15 ezer koronát. Azután hogy ne csak titulusod legyen hanem vitulusod is, kétszázezer koronát adott, hogy annak 8000 koronányi kamatja évi fizetésed legyen. Sem szép palotát nem irigylem, nekem is van palotám, a nemes kisujszállási kun nép adta magam és enyéim lakóhelyéül; fizetésem is van, igaz, hogy csak félannyi, mint neked, de lásd erre meg azt mondom Polgár Mihály egykori református püspökkel, hogy: »a Miska fiamat nem adnám az egész kalocsai érsekségért!« — az én kis fiam, leányaim is megérik nékem azt a másik évi 2000 koronácskát

Ezeket a summákat pedig csak egyedül azért emlegettem föl, mert Debreczeni kanonok példája dicsőséges példa! — Hejh református egyházainknak is sürjebben kellene a lelkipásztor! Egy-egy nagyobb alföldi ref. egyházban néha 10 ezer hívő lelkigondozása is rá van bízva egyetlen lelkipásztorra. — S milyen szépen nyilatkozta az a kegyes adakozó, az az ősz kanonok: »A mit nékem az Isten adott, az Ő

dicsőségére akarom visszaadni!« Bizony dicsőséges példa!

Édes szolgatársam főtisztelendő Sándor Imre! jó magyar ember vagy, ott születél, nőttél-nevekedtél, ahol a Maros bele szakad a szép szőke Tiszába; én meg ott a hol a Bocskai hajdui tartották fészüküket; — a nemes kunok közt legyünk egyek, munkálkodjunk a ránk bízottak javán. e nagyjövőjü Kunváros haladására!

Áldjon meg az Isten, aki idevezérlett!

T. I.

Aratás után.

Hogy elválaszthatatlanul össze van fűzve az ember az ő Teremtőjével, aztán ember az ő embertársával, leginkább érezhető ez az aratás idején. Ennek napjaiban a lelkek valóságos lázas, izgatott állapotban vannak a természetkilátásokhoz képest a reménységtől, vigasságtól, vagy aggodalomtól, türelmetlenségtől, békételenségtől. Egész más az emberek hangulata, gondolatvilága, magaviselete az aratás előtt és után egy darabig, mint az esztendő többi részében.

Ha bőséges aratás mutatkozik és aképen be is válik: boldogok vagyunk, sugárzik az emberek arca az örömtől; vidámak a beszélgetések; még talán egy kis könnyelműség, gondatlanság is erőt vesz a magyar emberen; mert ez már vérében van a magyarnak; ez egyik ismeretes jellemző tulajdonságunk, a melyet mérsékeltek, de eddig még ki nem irtottak belőlünk a változott gazdasági viszonyok, a szörnyű nehézzé lett megélhetés sem. — Sajnos! Azt, amit kiirtani jó lett volna: a könnyelműséget nem irtotta ki a

magyarból a nehezebb megélhetés, a küzdelem, a folytonos és fokozatos szegényedés; hanem a mire épen a nehéz napokban volna legnagyobb szüksége a tusakodó embernek: a hitet, a vallásosságot, Istenfélelmet csaknem egészen kiirtotta. Innen van, hogy gazdag, bőséges aratás idején ma, a vigasság mellett — a mi a régieknél is meg volt, — a hálaadás, Isten nevének, az áldások adójának a dicsérete alig-alig hallik. — Ellenben a szükös kilátások, a szegény termés idején az elégedetlenség, békétlenség, panasz, zugolódás, kétségbeesés annál hangosabban zug a mai ember szájából. Amikor kedvezőtlen időjárás miatt látja az ember a ritkán kelt gabonát, vagy elsülni a szépen mutatkozó termést, összezsugorodni a szép gabonafejeket: sötét gond, nyughatatlanság szállja meg lelkét; elveszti hitét, bizalmát, türelmét és a mint napról-napra fogy a reménysége, úgy napról-napra nő az elégedetlensége és az ember kezd feddőzni, dorgálózni az Istennel, a kiről nem emlékezik meg áldás idején. — Ugyanezen időken élesedik ki az emberek közt való viszony is; és pedig itt már különbség nélkül a szük, vagy bőtermés idején. Munkás és munkaadó néhány évtized óta az aratóbér felett soha sehol nem tudnak megegyezni esendően, kedvetlenség, egyenetlenkedés nélkül egymással; mindig és mindennütt van keserűség a szivekben egymás ellen az egyezkedés 2–3 hónapjában és marad még az aratás után is egy ideig.

De talán, ha a jelek nem csalnak, ez a viszálykodás, egymás ellen elkeseredés a munkaadó és munkás közt mégis évről-évre veszít éles, ve-

szélyes voltából. Ezelőtt még néhány évvel minden aratás idején olvashattunk véres összeütközésekről. Ez esztendőben nem emlékszem, hogy történt volna ez valahol. — Bizonyosan ismét kezdi visszanyerni uralmát a magyar népen az ő hires, józan, értelmes gondolkozása, amely itél megfontolva, higgadtan, okosan.

De mindenféle hullámok, az öröm és könnyelműség, valamint a nyughatatlanság, békétlenség hullámai elsimulnak; visszatér a mindennapi élet az ő rendes medrébe; ha nagy bőség, ha szük termés volt, kezdünk higgadtan gondolkozni és cselekedni az aratás végeztével egy-két hónapra. Ilyenkor már inkább megértjük egymást; hajlandóbbak vagyunk meghallgatni a jó szót. Ebben a hiszemben írok én egy-két szót most aratás után.

* * *

Nem volt bő aratás. Második esztendeje, hogy kevés buza termett. Nagyon valószínű, hogy sok házban szükösen lesz ez esztendőben a kenyér, — De hát »az Ur gondot visel.« (1. Móz. 22.: 8.)

Tudom, hogy sokféle érzelmekkel olvassák, különféle megjegyzésekkel kísérik ezt a mondást az emberek. De nagyon kevesen hívő, tiszteletteljes, kegyes és alázatos lélekkel. Nem tudom én: miért tesz jobban a mai embernek; mivel látja sorsát, dolgát, életét biztosabbnak, nyugodtabbnak az istentagadással, hitetlenséggel mint a hittel, Isten akaratán való meggyugovással!? — Nem tudom én, vajon megtudná-e mondani valaki, hogy jobban megy-e a világ sorja, amióta olyan nagy virtuskodással van az ember, hogy nincs Isten! Vajon a mai emberen bajában, szerencsétlenségében ki segít hát, ha nincs Isten! Mert hiszen azt nem látom, hogy ember

segítene emberen. Mert sem nagyobb erejét, sem jobb szívét nem tudok a mai embernek, mint amilyen volt a régieknek. A mai embernél is csak azt látom én, hogy épen úgy »nem teremthet egy fehér, vagy fekete hajszálat sem« (Máté 5.: 36.); épen úgy nem teremthet, mikor majd meghalunk a szárazságtól, még csak egy szem esőt sem, mint a régi ember. Csak azt látom, hogy a mai ember épen olyan tehetetlenül áll és nyomorult féregnek érzi magát az elemek rettenetes hatalma előtt, amilyen a pusztító orkán, égiháboru, perzselő hőség, földrengés stb., mint a régi ember. És csak azt látom, hogy ma épen úgy megtörténik, mint régen, hogy egy ember a nagy bunak és bánatnak miatta már a halált sejtli; aztán egyszer csak jártában-keltében az Isten szabadítót küld az utjába, vagy epekedő lelkének megmutatja a szabadulás útját.

Én azért a szükség idején hivatkozom a Jézus gyönyörű tanításaira, vigasztaló beszédeire P. o. Máté 6. részében, ahol hivatkozik az égi madarakra, meg a mezők liliomaira, miket eltart és ruház a mennyei Atya. És azt mondom azoknak, a kik félelmökben, vagy elégedetlenségökben szinte megemésztik a töprengéssel a lelköket: Akármennyire gyötritek magatokat »egy singgel nagyobbra meg nem menthetitek a ti testeteknek magasságát« (Máté 6.: 27.) Akármit is próbáltok a magatok erején, míg Istenhez nem fordultok, szabadulást nem vesztek. Ellenben, ha »keresitek először az Isten országát, a zután mindenek megadatik néktek« (Mt. 6.: 33.)

Azoknak pedig, akik Istent, isteni gondviselést tagadnak; akik a Jézus beszédeire csufolkodó, gunyolódó, gyalázkodó szavakkal felelnek, ezt mondom: »Tegyétek hát meg ti azt, amit az Isten tesz! Adjatok esőt, ha nincs; hideget, meleget, min-

dent, amikor kell! És adjatok jobbat, szebbet az emberek vigasztalására az Isten beszédeinél! De mindaddig, míg ezeket megtenni nem tudjátok, minden ti beszédeiteket hiábavalóságnak mondom.«

A hívőknek pedig ezt: »Jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy minélkülszükölködtök?« (Máté: 6. 32.)

De mondok mindeneknek még e tárgyban is egyet!... Az Isten mindig elvégezi a maga dolgát. Isten az áldással soha nem marad el. Hanem az embernek is van kötelessége; ez: imádkozni és dolgozni. A Jézus szüntelenül imádkozott. És ezt mondotta: »Az én Atyám mindez ideig munkálódik; én is munkálodom.« (János ev. 5.: 17.) — Pál apostol egész szigorúan kijelenti: »Ha valaki nem akar munkálódni, ne is egyék.« (2. Thess. 3.: 10.) — Nem tisztességes, becsületes ember az, aki munka nélkül akar megélni. Mert akkor vagy kéregetnie, vagy lopnia kell. Szegény és gazdag egyformán, munkával él. A munka nem átok, hanem áldás... nemesebbé, jobbá tesz; a munkátlanság vétekre visz. Míg ellenben olyan jól esik a léleknek az a tudat, hogy ezt, vagy azt a magam erejéből, a magam emberségéből szereztem; hogyha elmondhatjuk Isten után: »Megélek két kezem munkája után; megélek a magam emberségéből; nem szorulok a más kegyelmére.«

Az is munkálja pedig a lelki csendességet, a mit az Irás ezzel fejez ki: »Ha eledelünk és ruházatunk vagy, azokkal megelégedjünk.« (1. Tim. 6.: 8.); avagy a mit az ó-testamentomi bölcs mond: »Szegénységet, vagy gazdagságot ne adj nekem; táplálj engem hozzám illő eledellel.« (Péld. 30.: 8.) — Azért tanít Jézus, hogy minden földi, testi szükségünkre vonatkozó kívánságainkat ennyi ké-

résben mondjuk el Istennek: »A mi mindennapi kenyerünket add meg minékünk ma.« — Nem az a gazdag, a kinek sokja van, hanem az, a ki megelégszik azzal, amennyije van.

* * *

Ezzel a csendes lélekkel, nyugodt gondolkozással kellene egymással tárgyalniok mindenkor a munkásoknak és munkaadóknak az aratás felől. És én csudálkozom azon, ha a cseléd és munkástartó birtokos közönség nem akarja megérteni, hogy pár évtized alatt hihetetlenül megváltoztak a gazdasági viszonyok, velök a társadalomnak minden osztályában óriás módon növekedtek a szükségek és igények. Csudálkozom, ha valaki még most is ragaszkodik ahhoz, hogy cselédjét, munkását ma is úgy fizette, vele úgy bánják, mint 40—50 esztendővel ezelőtt. De azon még jobban csudálkozom, ha a cseléd és munkás nem törődik azzal, mit birhat meg az a gazda; mennyit adhat a munkásnak, hogy neki is maradjon. Csudálkozom közelebről aratás idején a munkások olyan foku követelésén, a melyről a munkás maga is jól tudja, (mert hiszen ő is a földnek művelésével foglalkozik, látja, hogy mennyi jövedelmet adhat az), — hogy ha a gazda azt megadná, akkor ő birtokára ráfizetne. Hogy nem veszik figyelembe a munkások, mennyi fizetni valója van a gazdának; mennyibe van néki az a föld, mig termést ad, hogy ráfordított pénze visszatérüljön. Hát még ha a gondot is vesszük, a mi a gazda lelkét nyomja, főleg szük termés idején. A cseléd és munkás nem töpreng ekkor sem, mert az övének meg kell lenni, ha van, ha nincs a gazdának; de a gazda sokszor a legsúlyosabb gondban van, hogy kielégíthesse háza népének a szükségait, e mellett kiadhassa a cselédnek és munkásnak a bérét is.

Azt mondják az arató munkások, hogy

igen ám, de nekik az aratási munka egész esztendőre való kereset, tehát ehhez képest kell kérniök, mert aztán egész esztendőn át nincs több munka. Hát erre először is azt mondom, hogy van munka mindig, a ki akar dolgozni. Ezt én munkás emberektől tudom, mert sokszor beszélek velök, kérdezgetem őket; de mindenik azt mondja, hogy a ki keres, az esztendőnek minden napján kap munkát, csak ne legyen tulkövetelő; de sok ember inkább összedugott kézzel ül, minthogy kevesebb napszámért el menne dolgozni. — Azután meg kérem az embereket: gondolkozzanak nyugodtan és legyenek igazságosak, hogy kívánhatják azt egyik a másiktól, hogy 6—8 heti munkáért egész esztendőre való eltartást adjon az a gazda néki; vajon, ha helyet cserélhetnének, a mostani munkás megtenné azt!?

Ez esztendőről esztendőre ismétlődik. A munkások látják, hogy követeléseikkel célt nem érhetnek, mégis minden esztendőben megújítják azt és nevelik az elkeseredést önmagok lelkében és a gazdák szívében önmagok ellen. De kárt is hoznak magokra. Ime, az aratógépek idestova úgy kiszorítják a munkásokat, hogy annyit se kereshetnek, mind eddig.

Különösen érthetetlen előttem az, hogy be nem látják az emberek, hogy földbirtokosnak és földmunkásnak együtt, egymás segítségével kell élniök; egyik sem lehet el a másik nélkül. Soha sem volna tehát szabad idegen embereknek, vagy pénzért kiabáló ujságoknak a szava után hallgatni és azok lázítására testvérnek testvér ellen, munkásnak munkaadó ellen támadni. — Ugyan mit segítenek azok a szegény népnek, amikor bajba vitték!?

Jól tudom, hogy az igaz szó mindig nehéz, de hasznos. Talán csilapodott már a keserűség a lelkekben mindenik oldalon. Próbáljanak azért csendes elmével gondolkozni mindenütt e megtörtént igazság felett: Sokan nem vállaltak a nyáron arató

munkát. És bizonyosan nem magokat okol-
ták, hanem kárhoztatták, szidalmakkal il-
lették a gazdaközönséget, előljáróságot és
minden létező, vagy elgondolható hatalmas-
ságot. De alig jutott eszökbe hibáztatni
azokat, akik izgatásaikkal őket a bajba
vitték. Viszont a mikor a bajba jutott né-
pen segíteni kellett volna, azok közül sehol
egy sem volt látható. Hanem igenis segí-
tettünk egyikünk közbenjárással, másik hi-
vatalos hatalmával, midőn a munkanélküli-
eknek munkát szereztünk.

Hallgassátok meg magyar testvéreim
a jó szót! Higyjétek el — hiszen ez ter-
mészetes, józan észszerű mondás is, hogy
inkább akarja a javatokat az, aki köztetek
él, veletek egy földből született, mint az,
a kinek se országa, se hazája, de ma itt,
holnap ott; inkább akarja javatokat az, aki
az igazat megmondja; nem ígér, nem ke-
csegtet, nem biztat, nem áztat, nem hiteget,
hanem amikor és ahol kell, cselekszik, se-
git tőle telhetőleg.

Nagy István, lelkész.

Szövetségünkről.

A »Keresztyén emberbaráti szövetség«
nemsokára megkezdí áldásos működését.
Ugy terveztük és úgy mondottuk ki gyü-
léseinken, hogy az ősz eljöttével megkezd-
jük a segélyezést. A tél beálltára a szegé-
nyeknek, szükölködőknek ruhára, kenyérre,
tűzelőre lesz szükségök.

A tagdíjak elég könnyen folynak. Ala-
pító tagjaink 1-2 kivételével egy összegben
befizették már eddig tagdíjaikat. Ugy
hogy takarékpénztárban már eddig el van
helyezve és kamatozik 967 kor. 26 fill.
Sőt olyan váratlan jóltevőket is adott szö-
vetségünknek a jó Isten, a kik magokat
megnevezni nem akarva szép összeget ad-
tak egyesületünknek. Egy kegyes lelkű nő
névtelenül az alapító tagsági díjat fizette
be; egy másik adott 10 koronát; ketten
5—5 koronát. Ez együtt 70 korona nem

várt adomány. — Aztán jött egy nagylelkű
ajánlat egy buzgó asszonytestvérünktől, a
ki hajlandónak nyilatkozott arra, hogy sa-
ját házában 3—4 árva gyermeket gondoz-
nevel csekély díjazásért. Im ez volna kez-
dete az én legfontosabb tervemnek, az
apáttan, anyáttan, a minden gondozás nél-
kül élő gyermekek gondja felvételének; ez
volna az a kis mustármag, a melyből —
ha Isten is úgy akarná — egy árvaház-
nak a terebélyes fája növekednék; ez volna
az az inzézmény, ahol Isten segedelmével
árva gyermekekből jó cselédeket nevelnénk.

És most szövetségünk tagjainak szí-
ves figyelmébe ajánlom alapszabályaink
(lásd Szeretet 4 szám) IV. szakasz
7 §. 2-ik és 3-ik bekezdését. Ezeknek ér-
telmében kérem az alapító tagokat, méltó-
ztassanak Barla Jenő pénztárnok urnál
vagy nyilatkozni arra nézve, hogy tagdíjaik
után a megállapított 6°/_o-os kamatot akar-
ják-e fizetni, vagy méltóztassanak az ala-
pító tagdíjat (50 kor.) nevezett tanár ur-
nál befizetni. — Ugyancsak a pártfogó ta-
gokat is kérem mély tisztelettel, hogy a
mennyiben az alapszabály hivatolt §-a ér-
telmében ezen tagdíjat legkésőbb augusz-
tus hó végéig kell befizetni, a kik még
ezt nem tették volna, méltóztassanak a
befizetést megteni.

Ez uton szövetségi nagygyűlést is hir-
detek október hónap első vasárnapjára. E-
gyülés tárgya lesz a belügyminiszter ur
leirata értelmében alapszabályaink némely
pontjának a pótlása. A nagy gyűlésnek
jogosult tagja a szövetségnek minden tagja
Kérem azért a nevezett napon délután az
istenitisztelet végeztével minden tagnak
szíves megjelenését a főgimnázium
tornatermében. Ugyancsak már most fel-
hivom azon sors által sújtolt szerencsét-
len, munkaképtelen, vagy nagycsaládu em-
bereket, a kik segélyért akarnak folya-
modni, hogy október hónap közepéig je-
lentkezzenek Nagy István lelkésznél. Ha
csak tehetik kérésöket írásban is nyujtsák
be. — Segélyt csak szorgalmas, becsületes
istenfélő szegények nyerhetnek.

Nagy István lelkész,
a szövetség elnöke.